

Gurdjieff ve Ouspensky Öğretisi Üzerine

Psikolojik Yorumlar

ÇALIŞMA

Bu çalışma özgürleşme, uyku hapisanesinden kurtulma hakkındadır. Ne fakirin ne keşişin ne de yoginin yoludur, o dördüncü yoldur.

Çalışma, dışsal yaşamın bütün biçimleriyle ilişkideyken sürdürülür. Koşullardaki her değişme bir derstir. Yaşam bizim öğretmenimizdir. Çalışma, yalnızca bir insanın kişisel çabalarıyla canlılığını sürdürür ve onu dönüştürmeye başlar.

Bireysel zihinlerimiz, düşük bölümlerimizde (içgüdü, hareket, istekler, kassal etkinlikler) yaşar ve çalışma kişiyi buralardan yukarıya taşır.

KENDİNİ GÖZLEMLEMEK VE DÖNÜŞTÜRMEK

Kişisel yaşamlarımız yalnızca olayları içermez, durumları da içerir. Olaylar dışsal, durumlar içseldir ve kişinin gerçek yaşamı dışsal olaylar değil, içsel durumlardır. Hapiste, yani uykuda olan için yaşam bütünüyle kendi dışındadır.

Bir insanın yaşam kapasitesi içsel durumlarına bağlıdır. Çalışmanın getireceği içsel gücümüzün önünde “kendine acıma, kuşkular, kaygılar, olumsuz çöşkular” bulunur.

Kendimizi gözlemlerken içsel durumlarla dışsal olayları ayırt etmeliyiz. Çalışma, içsel durumlar üzerinedir. Kendinizi dışsal olaylardan ayırmayı denerseniz yaşamın tatsız olayları sizi kolayca bulamaz.

Sorunları yaratan olaylar değil, onlara verdiğimiz tepkilerdir. İçsel yaşamımız doğruysa dışsal doğada hiçbir şey bizimle baş edemez.

Zamanla dıştan gelen olaylarla olan ilişkimizi değil, olayların doğasını da değiştirmeye başlarız.

Kişi, pek çok olaya karşı gözlemci (pasif-nötr) olmayı öğrenmelidir. Bu duruş, büyük bir içsel bilinç etkinliği gerektirir.

İnsanların içsel durumları birlik içinde değildir. Birçok ego, insanı zorluk ve belalara sürükler. Kendini gözlemleyerek bir tek birey olmadığımızı, yaşamın bu güçlü yanılsamasını kırabiliriz. Zihnimizdeki düşünceler sürüsü içimizdeki farklı benlerden gelir. Bu olumsuz benleri gözlersek bizim üzerimizde güç elde ederler. Buna müdahale edebiliriz.

Kişinin yaşamındaki bir gün, onun yaşamının bir kopyasıdır. İnsan yaşamındaki bir gün üzerine çalışmazsa, yaşamını değiştiremez. Bir gün, bir başlangıç noktasıdır.

Yaptığımız her şey bizi sonsuza kadar etkiler. Uykuyu kırdığımız, yanılsamayı çözdüğümüz, mekanik olmadığımız bir tek an, eğer isteyerek yapılırsa, geleceği değiştirir. Kendimizi gözlemleyen ve gözlemlenen olmak üzere ikiye ayırmalı ve zamanla gözlediğimiz egolarımızı yönetmeye başlamalıyız. (Çalışmada bu Yardımcı Kahya aşamasıdır.)

Her gün mekanik bir akışta olduğumuzu fark edersek, içsel bir dur uygulamalıyız. Böylece kendimizi, özümüzü anımsamaya başlamış oluruz.

Çalışmaya göre her şey kendiliğinden olur, insanlar yapıyor gibi görünse de bu görünüştedir. Uyuyan insanların dünyasında her şey kendiliğinden olur. Yaşamın hipnotizmi çok güçlüdür, doğanın amacı insanı uykuda tutmak ve insanın şiddete dayanmasını sürdürmektir.

Farkına varılması gereken ilk durum, yaşarken tek kişi olmadığımızdır. Herkes dışsal (zahiri) ve içsel (batını) olmak üzere iki yerde yaşar. Dışsal yer, bize görünen ve mekanda uzanandır; içsel de görünmeyen ve mekanda olmayandır. Bedenlerimiz mekandadır, ama psikolojimiz mekanda değildir. İnsan olarak dışarı bakabildiğimiz gibi içeri de bakabiliriz. Tıpkı dış dünyada iyi bir yerde olabileceğimiz gibi içimizde de iyi bir yerde olabiliriz. Bedenimiz nasıl fiziksel bir yerle ilişki kurduruyorsa psikolojimiz de psikolojik bir durumla ilişki kurdurur.

Herhangi bir anda hem fiziksel olarak bir yerdeyizdir hem de psikolojik olarak. Psikolojik olarak kötü yerlerden uzaklaşmak dış dünyadaki kötü yerleri terk etmek kadar kolaydır. Bunu, bu çalışmayla yapabiliriz; çünkü çalışma, tıpkı araba sürmek gibi pratik zekanın bir eylemidir.

Kötü durumlarla kapılıp gittiğinizde, yani özdeşleştiğinizde, o anda psikolojik olarak bulunduğunuz yer, o anda olduğunuz şey olacaktır. Dışa dönüklüğünüzle kendinizi değil, yaşamı (dışarıyı) değiştirmeye çalışacak ve doğal olarak acıya, şiddete yenileceksiniz. Kişi duyulara yapışıp kaldıkça hiçbir şeyi değiştiremez.

Yaşam insanı sürekli uykuda tutar, her zaman özdeşleşilen bir dizi basmakalıp olayla ondaki enerjiyi alır. Bu olaydan geri çekilip olayı formüle etmeyi denerseniz o zaman çok fazla özdeşleşmezsiniz.

Her insan yaşama verdiği tepki paketi tarafından yönetilir. Yaşam, seni bir yere götürmemeye başladıkça anlamlı olmaya başlar.

Çalışmayla gelen ilk farkındalık, izlenimler (olaylar, okumalar, algılar) yoluyla içeri aldığımız yaşamı dönüştürmek gerektiğidir. Böylece bizim gerçekliğimiz izlenimler olur. İnsanın izlenimleri dönüştürmesi, doğanın amacı için gerekli değildir, ama bilinçli biri izlenimleri kendisi için dönüştürebilir.

MERKEZLER

İnsan zihni; düşünce, duygu, hareket ve içgüdü gibi alanlarda yoğunlaşıp merkezler oluşturur. Bunlar, entelektüel merkez, duygusal merkez, hareket merkezleri, içgüdü merkezleri olarak adlandırılabilir ve her merkezin yine benzer alt bölümleri vardır. Yine her merkezin olumlu ve olumsuz bölümleri vardır.

Bilinç, entelektüel merkezde; vicdan duygusal merkezde bulunur. Olumsuz bir durumla karşılaştığımızda duygusal merkezi değil, entelektüel merkezimizi kullanmalıyız.

Uykuda olanlar, daha çok merkezlerinin alt bölümlerini kullanır. Bu düşük varlık düzeyini gösterir. Küçük benler merkezlerin alt bölümlerinde çalışır.

Entelektüel merkezin olumlu bölümü “evet deme, doğrulama” olumsuz bölümü “hayır deme, reddetme” işini görür. Entelektüel merkezin duygusal bölümü duygusalığımızla elde edilen bilgileri almalıdır.

Entelektüel merkezin mekanik-biçimlendirici bölümü hafızadır, kayıt yapar. Olumsuz düşünceler, entelektüel merkezin olumsuz bölümünün çalışmasıdır. Güçlü olumsuz düşünceler kimi zaman sistemleşerek hastalıkları oluşturur.

Negatif düşünce entelektüel merkezin negatif bölümünün çalışmasıdır.

Merkezlerdeki dengeyi manyetik merkezimiz sağlar.

Duygusal merkezin olumsuz bölümü yaşamla ilişki kurulan yerdir. Olumsuz olumsuzu yaratarak beslenir. Olumsuz durum, enerji çalar, hastalıklara yol açar.

Hiçbir şey varlığı yaşamdaki olumsuz şeyleri bir alıştırma olarak kabul etmek kadar değiştirmez. Negatifseniz bu sizin hatanızdır.

Günlük olan ve otomatikleşmiş çağrışım zincirini kırmalıyız, yoksa mekanikliğimizin kölesi oluruz.

Yüksek merkezlerden gelen yardım yalnızca belli bir bilinç durumuna ulaşabilir. Entelektüel merkezin duygusal bölümü bu C tesirlerini alır.

Yukarısı olaylarla konuştuğundan mesajları merkezlerin alt bölümleri harekete geçmeden önce hızla okumalıyız. Benlikleri geçmek için plansız plan yapmalıyız, yapacağımız şeyi kendimizden saklayarak, içsel bir “sus” yapmalıyız.

ÇABA

Bilinçli çaba, uykudan uyanma çabalarıdır. Çalışmanın çaba gösterilecek iki yönü vardır: bilgi ve varlık. Zihindeki bilgi ve varlığımızdaki irade arasında birlik oluşursa anlayışa varılır. Bilinçli olarak yaptığımız her şey sizin için korunur ve saklanır.

Bu yaşamda üç etki vardır. Bunları A, B ve C diye ayırabiliriz. A etkisi, dünya yaşamından gelen politika, para, spor, savaş gibi etkilerdir. B ve C etkisi yaşamın dışından gelir: ezoterik bilgiler, kutsal metinler gibi. C etkisi yeryüzüne düşünce B’ye dönüşür.

Merkezlerin hareket bölümleri yalnızca A etkilerini alabilir. B etkileri duygusal bölümlere düşer ve C etkileri entelektüel bölümlere.

BİLGİ

Bilgi maddeseldir; maddenin tüm niteliklerini taşır. Bilgi de madde gibi belirli yerlerde ve belirli koşullar altında sınırlıdır.

Kalabalık bilgi aramaz. Önderlerin çoğu da kalabalığın bilinmeyen korkusunu kullanır.

VARLIK

Bu çalışmada insanlık üç öbeğe ayrılır: Mekanik (uykuda), Dengeli ve Bilinçli.

Mekanik insanlık 1,2 ve 3 nolu insanlardır; merkezlerden birine saplanıp kalmışlardır. 4 nolu insan merkezlerini dengelemeyi başarmıştır. 5,6 ve 7 nolu insanlar bilinçli insanlıktır.

Bir insanın varlığı yaşamını çeker. Varlığı geliştirmek yaşamı iyileştirmektir. Varlığın gelişimine olumsuz duygular engeldir. Oluşturduğumuz düzmece benler kendini beğenme duyguları yaratır. Kutsal metinlerdeki “kirlilik” bunu anlatır.

Çalışmaya başladığımızda kirli makinelere benzeriz. Alışkanlıkların tutsağı olmuş insan kirlidir, zihni pistir.

ÜÇ YASASI

Her türlü oluşuma (tezahüre), üç güç girer: Aktif, pasif ve nötr...

Aktif: başlangıç. Pasif: direnç, tepki. Nötr: denge.

Bu üç güç yalnızca birleştikleri noktada yaratıcıdır. Ancak bu noktada bir olay ortaya çıkabilir. Oluşacak tüm sonsuz sayıda şeylerden, yalnızca birkaçı oluşabilir.

Yaratılış yasaları gerektirir. Her şey kaçınılmaz olarak yasalara bağlıdır. Yaratılmış hiçbir şey özgür değildir. Yaratılış güce dayanır, üçlüler olarak çoğalır. İnsan yaratılışın atlarında yer alır; ama aşağıya ya da yukarıya gitme özgürlüğü vardır.

YEDİ YASASI

Bu çalışma, özümüzün yıldızlardan geldiğini söyler. Yaratılış ışını Yıldızlı Galaksi'den gelir, Güneş'ten geçer ve Dünya'ya iner. Ana babalarımız bu özü algılayacak aracı yaratır.

İnsan bir yaratılış düzeni içinde yer alır. Bu düzen iki noktada denetlenir. Bu iki nokta şokla aşılr. İnsan Güneş Zekası'nın yeryüzündeki bir deneyidir. Uykuda kalıp organik yaşama ya da uyanıp Güneş'e çalışabilir.

ABSOLUTE	1	do
ALL WORLDS	3	si
ALL SUNS	6	la
SUN	12	söl
ALL PLANETS	24	fa
EARTH	48	mi
MOON	96	re
ABSOLUTE	▼	do

Tam gelişmiş insan Güneş Zekasına ulaşmıştır. Yalnızca 12 yasanın egemenliğindedir.

KİŞİSEL HEDEF

Çalışmada birinci hedef "kendini bilmek"tir. Kişisel hedef yanlış kaynaktan gelebilir; örneğin, dikkatin en az olduğu merkezlerin mekanik bölümlerinden gelen yanlıştır.

Bir tek zihnimiz yok, üç zihne ve her biri içinde birçok zihne sahibiz. Bir şeyi merkezlerin duygusal ve entelektüel bölümlerinden içeri aldığımızda bizim olmaya başlar.

Çalışma üzerine konuşmak, çalışmayı merkezlerin alt bölümlerine kaydırır. Tüm izlenimler için bu geçerlidir.

Merkezlerin bozulması, ince düzeneğin bozulması anlamına gelir. Hedefinizin ne olduğu kadar nereden ve nerede olduğu da önemlidir.

Olumsuz duygular için ani bir hedef yaratamazsınız. Onları anlatmamak gibi geçici bir hedefle işe başlayabilirsiniz. Bu onları daha iyi gözlemenizi sağlar. Yaşam düzeyinden, dışarıdan, yapmaya çalıştığınızda olanaksız gibi görünen birçok şeyi, Çalışma düzeyinden çok kolayca yapabilirsiniz.

HİDROJENLER

Çalışmanın kozmolojik yönü insan ve evren gerçeği üzerinedir. Çalışmada iki türlü insan vardır: mekanik (uyuyan) ve bilinçli insan. Bu sistemde enerji ve madde aynı şeyin farklı yönleri olarak birlikte konuşulur. Yaratılış Işının tepesinde en iyi madde aşığıdır en kaba madde yer alır. Bunlara hidrojenler diyelim.

İnsan üç tür besin alır: Normal yiyecekler, hava ve izlenimler. Bunların hidrojen karşılıkları, sırasıyla H768, H192 ve H48'dir. İnsan makinesindeki besin sindirimi, tam sindirimin ilk basamağıdır. Yani insan besini bedene girer (H768-Do). Sonra midede inceltir (H384-Re). Daha sonra kana karışıp akciğerlerde hava şokuyla H192 ve H96 ya dönüşür (Fa). Tüm olumsuz durumlar H96 oluşmasını engeller. H96 insanı birçok hastalıktan koruduğu için önemli bir enerjidir.

Sindirimin öteki aşaması H 96-Fa'dan H48-Sol'e geçiştir. H 48 ilk psişik enerjidir. Düşünme için kullanılır. Sonra H24 -La ve H12'ye ulaşılır. Olumsuz düşünceler H24'ü tüketir. H48, ancak şuurlu şokla H24'e dönüşür. İlk şuurlu şok bir kendini hatırlama hareketi olan bu çalışmadır. İnsanlar olumsuz benleriyle kendilerini bir tutukları için uykudadır.

Kendini gözlemlemeye başlayan insan zihninde bir yer açar, negatif duygu tarafından yutulması engellenen enerjiler korunursa insan kendisine bir kendini hatırlama anı yaratabilir. İzlenimler beynimizde yeni yerlere düşmeye başlarsa içsel yaşam canlanır.

İNSANIN DÖRT BEDENİ

Mekanik, uyuyan insanda kişilik aktif, öz pasiftir. Yaşam, kişiliği aktif ve özü pasif tutan nötrleştirici güçtür. Bu ilişkiyi yaşamın dışından bir güç, çalışma değiştirebilir. Şuurlu Tesirden gelen çalışma, bir alıcı oluşturabilir ve öz kişiliğin besinini kullanıp gelişebilir. İkinci beden oluşumu özün gelişimiyle ilgilidir ve H24 olan gezegensel maddeden yaratılır. Çalışma manyetik merkezli, istekli benlerden başlar ve onlar Yardımcı Kahya'yı oluşturur. Bu çalışmanın ilk noktasıdır. İnsanın tekamülü özün gelişimine, ikinci beden oluşumuna bağlıdır. İçsel olan dışsala hükmeder, ikinci beden de birinciye hükmeder. Kadim bilgilere göre tam bir insan dört bedene sahiptir.

1. BEDEN	2. BEDEN	3. BEDEN	4. BEDEN
FİZİKSEL	DOĞAL	RUHSAL	İLAHİ
ARABA	AT	SÜRÜCÜ	EFENDİ
BEDEN	DUYGU	ZİHİN	BİLİNÇ-İRRADE

Tam bir insan dört bedene sahiptir, dördüncü beden ölümsüzlüktür.

ÇALIŞMANIN BAKIŞ AÇISINDAN DÜŞÜNMEK

Çalışma, yaşamın sizi dışsal olaylarca işletilen bir makine yapmasından kurtarır. Çalışma düşünceleri, yaşamı sizin için yeniden yorumlar. Yaşam, binlerce yıl önceki gibidir; uygar-kültürlü denen insan vahşi denenlerle aynı ilgileri yaşar; yalnızca biçimler değişmiştir.

Yaşamdan düşündüğümüz sürece oradan denetleniriz. Çalışma bakış açısından düşünürsek, yaşama karşı bir şeyler yaratabilir, daha yüksek merkezlerden etkilenebiliriz. İnsan bireysel gelişimini tamamlamazsa karıncadan farksız olacaktır.

Bireysel insan, kolektif insandan çok farklıdır. Bir insan için gelişim olanaklı, ama tüm insanlar için olanaksızdır. Kültür ve bilim ilerlemeleri bireyin çabasıdır. Kitleler tekil insanların yaptıklarını yıkmak dışında bir iş görmez. İnsan kitlesi bireye göre daha düşük bir seviyededir.

Ezoterik (içsel-batını) öğretisi, içsel gelişimle ilgilidir. Güneş seviyesinden, şuurlu insanlık çemberinden gelir. Her ezoterik okul bir süre devam eder. Okullar, dinler mekanikleşebilir; yani insanın içsel yönünü uyandırma kapasitesinde olmayabilir. Giderek içsel anlamını yitiren dinler, okullar yalnızca ritüel (ibadet biçimleri) ve dışsal form olarak kalır. Fakat ezoterik öğretisi yok olmaz. Kötülük tufanı üzerinde giden gemi bu düşünceye gönderme yapar.

Çalışmadaki insan bir süre sonra yaşamın denetiminden çıktığını fark eder. Yargılamamaya, şikayet etmemeye başlar. Yaşamın bir okul olduğunun ve kendi içinde bir son olmadığı farkındadır. Tekamül etmiş insanların bırakmış oldukları çeşitli çalışma düşünceleri hala geçerlidir ve bir kılavuz olarak gelişmek isteyenlerin önündedir. Bunlardan biri de Karma Yoga'dır. Bu yöntem bir insanın çevresindeki insanları ve olayları değil, onlara karşı tutumlarını değiştirerek olumsuz yönde etkilenmemeyi öğretir.

Karma Yoga, insana kendisi hareket ediyor görünürken, yalnızca kendi içinden bir gücün geçmekte olduğunu öğretir. Yaşamın güçlükleri bir fırsat olarak algılanır, yaşam insanın öğretmeni olur.

İÇSEL VE DIŞSAL KAAL ALMA

Kendimizi gözlememiz gereken psikolojik durumlardan biri de içsel kale alma özdeşleşiminin kollarından biridir. Her şeyle özdeşleşen biri kendisini hatırlayamaz.

İçsel kale almanın biçimlerinden biri “başkalarının bizim hakkımızda ne düşündüğünü” düşünmektir. Bu durumda insan kendisini değersiz hisseder ve acı çeker. Kuşkuyla enerji kaybetmeye, güvensiz ve saldırgan olmaya başlar.

Bir de “hesap yapma” diyeceğimiz bir biçimi daha vardır. Kişi insanların kendisine borçlu olduğunu hisseder. Ödüller, ilgiler, onaylar hak ettiğini düşünür. Bu insanın sonu kendine acımadır. O kişiyle onun kendi acılarını sıralaması bitmeden bir şey konuşamazsın.

Çalışmada bir insan yalnızca başkalarını bağışlayarak gelişebilir. Borçlarımızı silmezseniz hiçbir şey gelişmez. İçsel kaale alma durumlarında “kendine herkesin borçlu olduğu” duygusu kaydedilir. Bu insanlara Çalışma'da “kendi şarkısını söyleyen” denir. Çalışma'da, biri için “iyi şarkıcı” deniyorsa onun özdeşleşme durumuna gönderme yapılır. İçsel hesaplar kurban duygusuyla davranmaya, herkesin bu yüzden kendisine borçlu olduğuna inanmaya zorlar. Bu kişiler kendisini aşamaz, hesapçılığın kurbanı olur.

En olumsuz, en tehlikeli benleriniz yalnızken ortaya çıkar. Gizli bir şarkıcı olduğunuz o zaman fark edersiniz. Ne kadar çok talebiniz varsa o kadar özdeşleşme içindedesiniz.

İçsel kaale almanın karşıtı ve kısmen onunla mücadele aracı olan dışsal kaale almadır. Bu insanların anlayışlarına, isteklerine uyarlanmadır. Çalışmanın bu pratiğinde öteki insanların bizim aynamız olduğunu fark etmemiz gerekir. Bu farkındalık Duygusal Merkezimizi geliştirir. Başkasında yargıladığımız bir şeyi kendimizde keşfetmek nötürleştirici bir etkidir. Bu gerçek bağışlamadır. Aktif kişilik pasifleştirilerek öz aktifleştirilebilir.

Kendi hilekârlığımızı ne kadar az fark ederseniz başkalarına karşı o kadar çok şüpheli olursunuz. İçimiz bizi aşağıda tutmak ve daha aşağıya sürüklemek isteyen benlerle doludur. Düşüncelerine pasif olanlar, aniden, olumsuz düşünce zincirinin dışında uyanırlar. Bu saf sihir gibidir.

İlk eğitimimiz dışımızdaki yanlış insanlara uyanmak üzerineydi ve ikinci eğitimimiz de içimizdeki yanlış benlere uyanmak olmalıdır. İlk eğitim zahiri (dışsal), ikinci eğitimimiz batını (içsel, ezoterik)tir.

Eleştiren beni, bundan doğan zevki kesmek zorundayız. Bir olayla ilgili olarak küçük benlerin taşıyıp getirdiği “önemlilik” duygusunu yakalamalı ve kendi parçalanmışlığımızı görmeliyiz.

KARŞITLAR

Zıt olan şeyler aynıdır, açlık –tokluk bir tek bir şeydir. Her şey zıtlar yasasıyla dengededir. Biri ötekini denetler. Zıtlar ya da sarkaç yasasıyla yaşam denetlenir. Bütün durumlarımız sarkaçlarda asılıdır. Onlara güvenmemiz gerekirken, ne yazık ki onlarla özdeşleşiriz. Gerçek Ben, sarkaç salınımının merkezindedir. Salınımın bir yönüyle özdeşleşince öteki yönün gücü altına gireriz. Kişi kendisini hatırlamaya sarkacın ortasında yaklaşmaya başlar. Dualar, üç merkez dengedeysen kabul olur.

ÇALIŞMANIN ÜÇ ÇİZGİSİ

- 1) KENDİ ÜZERİNDE: Bilgi ve varlık
- 2) ÖTEKİ İNSANLARLA: Deneyimler...
- 3) ÇALIŞMAYA YARDIM: Çalışmayı anlamak, hakkında yanlış konuşmamak...

İZLENİMLERİN SİNDİRİLMESİ

Bu çalışmada izlenimler en yüksek besinlerdir. Gördüğümüz, duyduğumuz her şeyin tanıdığımız insanların, okuduğumuz kitapların izlenimler olarak içeriye girdiği söylendi.

Kendini hatırlama denen İlk Şuurlu Şok'un anlamı, izlenimleri dönüştürmektir. Dönüşüm midedeki olaya benzer: İçeri alınan izlenimler daha ince hale getirilir. (48-24-12)

Eğitilmiş olduğunda daha ince düşünürüz, önceden imkansız dediğimiz ya da yanlış bulduğumuz şeyleri görmeye, anlamaya başlarız. Herkes düşünmesiyle sınırlıdır. Yaşam size zihinsel düzeyiniz nedeniyle şu anki biçimiyle görünür.

Çalışma size izlenimleri sindirecek zihinsel bir mide verir. Sıradan insanlar yaşamın getirdiklerini olumsuz ve ağır biçimde alırken siz aydınlık ve kolay biçimde almayı öğreneceksiniz. Sıradan insanın umursamazca aldıklarını siz değerini bilerek alacaksınız. İzlenimler içeri girdiklerinde her zaman uyardıkları yeri uyarırsa sindirim olmaz.

Daha bilinçli olsaydık izlenimleri alırken sindirirdik; ama akşam uyumadan önce değerlendirip sindirebiliriz.

KOZMOLOJİ

Kozmos sözcüğü “düzen” anlamına gelir. İnsan bu düzende yerini almıştır.

Çalışma yalnızca Manyetik Merkezi olanlar, kendilerinden daha yükseklerin olduğuna inananlarla başlayabilir. Çalışmadaki Kozmolojik Sistem, Mutlak’tan başlar, en küçük parçaya dereceler, noktalar halinde iner.

Tüm evren “zihin ve zeka”dan kaynaklanır. Darwin, evrimi belli bir açıdan gördü; ama onu denetleyen hiçbir zihin, hiçbir anlam görmedi. Parça-bütün ilişkisini görmediğinizde, daha yüksek olanı, daha düşük olanla açıklarsınız. Elbette zihin, onun aracı olan mekanizmadan öncedir.

Çalışmanın hedeflerinden biri de Doğu’nun bilgeliğiyle Batı’nın bilimini birleştirmektir. Bilim zihin ve bilincini kökeni belirsiz atomların rastlantısal birleşimlerinden olduğunu söyler. Bu, yanlış bir yorumdur.

RÜYALAR

Çalışma, farklı merkezlerden kaynaklanan rüya türleri olduğunu söyler. Birçok rüya içgüdüsel hareket merkezinden gelmektedir, çoğu günlük yansımalarıdır. Ayrıca Yüksek Merkezlerden gelen rüyalar vardır. Bunlar dramatik olarak iyi biçimlenmiştir.

İnsanlar dışa bağlı olduklarını düşünse de birçok rüya içsel yerimizi gösterir. Günümüz dünyası dışsallığa, maddeye çok yönelmiş, bu nedenle içsel bir duyu organı olan Gözlemleyen Ben ile fark edilebilecek bir içsel dünyanın olduğuna inanmaz. Tam şu anda kendi içinizde nerede olduğunuzu, hangi düşüncelere rıza gösterdiğinizizi, hangi ilişkilerle özdeşleştiğinizi fark etmeye çalışın.

İçsel görünmeyen dünyanız daha geniştir, her zaman beş duyu penceresinden dışarı baktığınız dünyadan çok daha fazlasını içerir. Bu içsel dünyada düşük ya da yüksek tesirler sizi etkiler.

KİBİR VEGURUR

Kibir, gurur kendini sevmeye ilgilidir ve oldukça doğal görünür. Gurur iradenin bir parçası olabilirken kibir olamaz. Gurur, kibre göre daha yoğun olduğundan daha çok şeye tahammül edebilir.

Bir şeyi bilmediğiniz için gurur sizi utandırabilir; ama kibir onu öğrenmenize engel olabilir.

KENDİMİZLE OLAN İLİŞKİ

İnsan kendi bedenine ve dış dünyaya yoğunlaşmıştır, insan kendisiyle ilişkiyi gerekli görmez. Çalışma insanın kendisiyle ilişki kurmasıdır.

Kendimizle olan ilişkide amaç kalıcı bir şeyler oluşturmaktır: Önce Gözlemleyen Ben, Yardımcı Kahya (Benler Topluluğu), Kahya ve Gerçek Ben.

Tanrı düşüncesi sizin yansımanızdır ve O sizin anlayış düzeyinize göre.